

különszám
Szívhang
Szerelem ellen
nincs orvosság

Susan Carlisle

Első a szerelem

Scarlet Wilson

Csókolj meg, doki!

Jennifer Taylor

Versenyfutás az idővel

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Carlisle, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *The Neonatal Doc's Baby Surprise* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Scarlet Wilson, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *Family for the Children's Doc* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Czárán Judit

© Jennifer Taylor, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *A Night to Remember* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

Nyomtatásban megjelent: a Szívhang különszám 80. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-738-5

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Műszaki vezető: Sárai Szabó Mária

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Susan Carlisle
Első a szerelem

1. FEJEZET

Amanda Longstreet nagy bőröndjét maga után húzva elhagyta a sydney-i Kingsford Smith Repülőtér. Az itteni hőség feledtette vele a georgiai telet. Szeretett utazni, de ilyen hosszú útra még sohasem vállalkozott. Huszonkét óra egy szűk ülésen két idegen mellett, nem volt olyan szórakoztató, mint képzelte. Ennek ellenére örömteli izgalommal várta a sydney-i tartózkodását.

Biztos volt benne, hogy az itt töltött idő kárpótolni fogja a repülés kellemetlenségeiért. A *Piedmont Women and Baby Pavilion*, az atlantai munkahelye, valószínűleg az első osztályú jegyet is kifizette volna neki, de Amanda nem tartott rá igényt. Jobb szeretne volna, ha az a pénz olyan pároknak segít, akiknek minden álma, hogy végre gyerekük szülessen.

Amikor átkelt az úton, hogy eljusson a parkolóba, figyelmesen körülnézett, hiszen ebben az országban bal oldali közlekedés van.

Dr. Kirri West, a barátnője azt mondta neki, hogy Sydney fantasztikus város. Eddig azonban pontosan úgy nézett ki, mint bármelyik más forgalmas repülőtér. Valószínűleg az időeltolódás is közrejátszik abban, hogy jelenleg nem vagyok túl lelkes, gondolta Amanda. Néhány nap múlva, amikor már felfedezte a várost, minden bizonnyal egyet fog érteni Kirrivel. Jelenleg azonban csak arra vágyott, hogy eljusson abba az apartmanba, ahol a következő hat hétben lakni fog, és végre aludhasson.

Természetesen szívesen körülnéz a városban, de csak miután kipihente magát, és dolgozni kezdett a klinikán. Elvégre a *Harborside Meddőségi és Újszülöttközpontban* való munka az oka az itt-tartózkodásának.

Sóhajtván nézett jobbra és balra. Hol az a kocsi? A klinikai kapcsolattartója biztosította őt, hogy érte jönnek.

A türelem nem volt Amanda erőssége. Az anyja és a barátai nemegyszer mondták neki, hogy egy kicsit lazábbnak, spontánabbnak kellene lennie. Ennek ellenére a táskájában ott lapult egy lista azokról a dolgokról, amelyeket Sydney-ben csinálni akar. Már gyerekkorában is elszántan követte a céljait. Egy dolgot kivéve...

Amanda kisimította a haját az arcából. Kirrivel együtt dolgozni csodálatos volt, de a barátnője bátyjának irányítása mellett szakmailag biztosan sokat fog fejlődni. Eleget hallott Kirritől dr. Lucius Westről ahhoz, hogy tudja, sikerorientált, nagy tudású orvos, és az életében a munkája a legfontosabb.

De hol van már az az autó? Rossz helyen várakozna?

Amanda nyugtalanul járkált fel-alá, és hunyorgott a napfényben. Lehet, hogy félreértett valamit?

Néhány perccel később azonban legnagyobb megkönnyebbülésére megállt előtte a klinika logójával ellátott fekete kocsi. Elmosolyodott, amikor a sofőr kiszállt.

– Ms. Longstreet? – szólította meg a kipirult arcú, zömök férfi.

– Igen.

– Én jöttem magáért.

Megnyomott egy gombot, hogy kinyissa a csomagtartót, és Amanda bőröndjéért nyúlt.

– Köszönöm.

A férfi futólag rámosolygott, berakta a kocsiba a bőröndöt, majd kinyitotta a hátsó ajtót. Amanda beszállt, a sofőr helyet foglalt a volánnál, és indított.

A lány megborzongott, mert a légkondicionáló hideg levegőt fújta rá.

A szeme sarkából mozgásra lett figyelmes. Egy szőke férfi közeledett hosszú, határozott léptekkel az autó felé. A vállán aktatáska, és egy kis bőröndöt húzott maga után. Zakóját a karjára vetette, nyakkendője kilazítva és ferdén lógott, mintha dühösen megrángatta volna.

Amanda szíve nagyot dobbant.

Dr. Lucius West! Már látott róla fényképet, amikor az interneten utánanézett a klinikának.

A férfi felemelte a kezét, mire a sofőr megállt. Amikor dr. West bekopogott az utasablakon, a sofőr leengedte azt. Lucius West összepréselte az ajkait, futó pillantást vetett Amandára, majd sofőrhöz fordult:

– Dr. West vagyok. Már fél órája várok magára. Miért késett ilyen sokat?

Amanda felsóhajtott. Túlságosan kimerült volt egy ilyen cirkuszhoz.

– Éppen önhöz tartottam, de előbb fel kellett vennem valaki mást is.

A sofőr a fejével Amanda felé biccentett.

Dr. West az első ülésre rakta a bőröndjét, majd ő is beült hátra. Amanda sietve átcsúszott a másik oldalra. Nem számított rá, hogy a férfi ilyen nagydarab. Az autó hirtelen túlságosan szűknek látszott.

A fényképek megtévesztőek voltak. Ez a fickó a valóságban sokkal vonzóbb. Hullámos haja a halántékánál enyhén őszült, ami arisztokratikus külsőt kölcsönzött neki. Illetve a hírnevéhez és a pozíciójához. Amanda azt olvasta róla, hogy Ausztrália egyik legnépszerűbb aggloméne. Lenyűgözve bámulta a férfit.

– Maga pedig? – kérdezte Lucius West, miközben hátradőlt, az aktatáskáját az ölében tartva.

– Amanda Longstreet.

Dr. West fürkésző pillantást vetett rá. A szeme mélykék volt, mint a tenger, nem olyan élénk, mint a húgáé. A szeme sarkában ráncok rajzolódtak ki, alatta sötét karikák. Vajon neki is hosszú, fárasztó repülőútja volt?

– Maga amerikai – jelentette ki a férfi tényszerűen.

– Igen.

Miért nem ismerte fel a nevét? Nem tudta, hogy jön?

Dr. West továbbra is úgy nézte őt, mintha próbálna visszaemlékezni valamire, ami kiment a fejéből. Aztán lassan bólintott.

– Á, igen! Már emlékszem. Maga a csereprogram szülésznője. Kirri említette a nevét.

Tulajdonképpen emlékeznie kellene erre, hiszen ő az egyik egészségügyi szakember, aki ezt a programot elindította. Az ő klinikája és az, ahol Amanda dolgozott, a két legelismertebb és legrangosabb anya-gyermek intézmény volt, és kifejezetten a meddőségi problémákra összpontosítottak. Dr. West és dr. Sawyer, Amanda klinikájának igazgatója, egy megbeszélésen úgy döntöttek, hogy egy csereprogram mindkét klinika számára gyümölcsöző lenne. Kirri hat hétre jött Atlantába – ahol aztán rátalált a szerelem, és ott is maradt –, s most Amandán volt a sor.

A lány a legderűsebb mosolyát öltötte magára.

– Így van.

– Lucius West vagyok.

– Tudom. Nagyon hasonlít a húgára. – Egyébként meg Amanda többször látta őt a számítógép képernyőjén. – Örülök, hogy megismerhetem.

A lehetőség, hogy a világhírű dr. Lucius Westtel dolgozzon, óriási megtiszteltetés számára. Még akkor is, ha Kirri figyelmeztette, hogy a bátyja nehéz eset.

– Mmm. – A férfi a táskájából elővett tabletre fordította a figyelmét. – Bocsánat, de dolgoznom kell.

– Természetesen.

Dr. West a klinika vezetője, és bizonyára rengeteg a teendője.

Egy idő múlva Lucius oldalt pillantott a mellette ülő csinos nőre, aki összefonta a karját, és lehunyta a szemét. Vajon elaludt?

Teljesen megfeledkezett róla, hogy érkezik valaki Atlantából. Amikor egy nemrégiben tartott értekezleten szóba került, csak fél füllel figyelt oda. Bár valójában mindegy, de Lucius férfira számított. Másrészt meg kevés köze van a szülészetten dolgozó kollégákhoz. És ez az Amanda ott fog dolgozni.

Amikor kicsit közelebről megnézte a lányt, elég vonzónak találta félhosszú barna hajával és enyhén napbarnított bőrrel. Az alakja kimondottan nőies. Kevés sminket visel, de talán csak a

hosszú repülőút miatt.

A szeme alatt a sötét árnyékok mutatták, milyen kimerült lehet. Az a zöld szempár, amely élénken felcsillant, amikor rájött, hogy ki ő. Mindent egybevetve, érdekes jelenség. Ha barátnőt keresne...

A lány nyilvánvalóan arra számít, hogy majd együtt dolgoznak, de nem sok közük lesz egymáshoz. Lucius ideje nagy részét a lombikbébi programmal töltötte, nem ott, ahol Amanda dolgozni fog. A férfi néhány esetet az elejétől a végéig követett, de a szülések többségét a csapatából mások vezették le.

Amanda... Elgondolkodott. Ismert már Amanda nevű nőt? Nem, eddig nem.

A tekintete ismét a lányra siklott. A haja eltakarta az arcát, állát a mellkasára hajtotta. Meglehetősen kényelmetlen pozitúra.

Lucius odahajolt hozzá, óvatosan átkarolta, és gyengéden feljebb húzta, amíg a feje a vállára nem dőlt. A lány halk sóhajjal odasimult hozzá.

Lucius visszatért az e-mailjeihez. A munka volt az élete. Jelentős érdemei voltak a meddőség kezelését illetően. Annak idején megpróbálta a magánéletét összeegyeztetni a hivatásával. És mit lett ebből? Egy sikertelen házasság és csalódás.

Amanda halkán szuszogott, Lucius pedig elmosolyodott.

Ő is fáradt. A háromnapos melbourne-i kongresszus után késve induló gépe és a sofőrje pontatlansága felbosszantotta, ami minden bizonnyal a viselkedésén is meglátszott. Valószínűleg nem tett túl jó benyomást a vendégére.

A sofőr elég gyorsan átvergődött a város délutáni csúcsforgalmán, és hamarosan megállt egy kis lakópark előtt, egy olyan környéken, amelyet Lucius alig ismert.

– Miért állunk meg itt? – kérdezte.

– Itt kell kiszállnia a fiatal hölgynek.

Lucius megrázta a lány vállát.

– Amanda, ébredjen! Megérkeztünk.

– Tessék?

A lány hosszú szempillái megrebbentek, mielőtt kinyitotta a szemét.

Lucius álmélkodva nézte. Évek óta egyetlen nő sem váltott ki belőle ilyen heves reakciót. Amanda szeme világoszöld volt, mint tavasszal az első levelek a fákon.

– Mi történt?

A hangja kissé fátyolosan csengett. Szexin.

Lucius nyelt egyet.

– Semmi. Megérkeztünk a lakásához.

Amanda fokozatosan visszatalált a valóságba. Elvörösödött, kisöpörte selymes haját az arcából, és kihúzta magát ültében.

– Sajnálom. Nem akartam elaludni.

– Én is repültem már Amerikába. Tudom, milyen fárasztó.

Részvevőn mosolygott a lányra. Most, hogy a húga Atlantába költözött, még gyakrabban fogja megtenni ezt az utat.

Amanda csak bágyadtan viszonzta a mosolyát.

– Ettől még nem kevésbé kínos.

– Nincs ebben semmi kínos.

Lucius kiszállt. Kénytelen-kelletlen beismerte magának, hogy a lányt még vonzóbbnak találja attól, hogy elpirult. A legtöbb nő, akit ismer, semmitől sem jön zavarba.

Amanda kiszállt a kocsiból Lucius után. A sofőr már letette a bőröndjét a járdára.

– Mindjárt jövök – mondta Lucius. – Várjon meg!

Megragadta a jókora kerek bőrönd fogantyúját, és elindult a ház felé.

Amanda megdöbbsent, amiért ez az elfoglalt, világhírű orvos segíteni akar neki, és úgy állt ott, mint akinek gyökeret vert a lába.

A férfi néhány lépés után megállt, és visszanézett.

– Jön...?
– Nem kell a lakásomig kíséernie.
– Nekem azt tanították, hogy egy úriember nem hagy egy nőt egyedül az út szélén. – Lucius elmosolyodott. – Különösen, ha ilyen messziről jött.

Amanda meglepődött. Az első benyomása az volt, hogy a férfi egocentrikus. Mégis megengedte neki, hogy a vállán aludjon, most pedig ragaszkodik hozzá, hogy a bőröndjét vigye, akár egy londiner. Melyikük az igazi dr. Lucius West?

– A sofőr biztosan szívesen segít, nem igaz?
Amanda a hatalmas bőröndre mutatott.
– Sajnálom. – A sofőr visszatért a volánhoz. – Az én feladatom csupán annyi, hogy be- és kipakolok a csomagtartóba, valamint vezetek.

Amanda kérdően nézett Luciusra.
Ő bólintott.
– Rendben. Köszönöm.

Amanda követte a férfit a ház bejáratához.
– Van kulcsa, vagy hívjak fel valakit? – kérdezte Lucius.
– Nálam van a kulcs. És minden szükséges információt is megkaptam. A 203-as lakás az enyém.
– A lány kinyitotta Luciusnak az üvegajtót. Amikor nem látott liftet, a lépcső irányába indult el. – Legalább mozogok egy kicsit.
– És a klinikán még sokkal többet fog – jegyezte meg Lucius.

Mivel Amanda már nem hallotta a kerekek kattogását, a férfi nyilvánvalóan megemelte a bőröndöt.
– Milyen messze van innen a klinika?
Lucius megállt a 203-as számú ajtó előtt.
– Alig egy kilométer.
– Csodálatos. Jó lesz mindennap sétálni.
– Nem ismerem túl jól ezt a környéket, de óvatosnak kell lenni, ha este egyedül járkal. Fogjon inkább taxit, ha későn jön haza.

Amanda a táskájában kotorászott a kulcsok után, de most ránézett.
– Megjegyzem, de általában elég jól tudok vigyázni magamra.
Lucius tetőtől talpig végigmérte.
– Ha maga mondja.

Amandának nem igazán tetszett a férfi hangja. Szerencsére megtalálta a kulcsot a koalás függővel.
– Látom, igyekszik beilleszkedni – bökött Lucius a fejével a koalára.
– Nem tudtam ellenállni neki. Már annyira vártam, hogy Ausztráliába jöjjen!
– Most jár itt először?
– Igen.

Amanda kinyitotta az ajtót. Ez a csereprogram áldás volt számára, nagy szükségét érezte, hogy kiszakadjon az atlantai mindennapokból.

Még csak két hónap telt el azóta, hogy John minden előzetes figyelmeztetés nélkül szakított vele. Egészen addig az estéig Amanda azt hitte, hogy ő az igazi. De aztán a férfi kijelentette, hogy a kapcsolatuknak vége. Mégpedig azért, mert nem tud lépést tartani vele. Mert úgy érzi, a lány megfélemlíti őt.

Ez után a csúnya jelenet után Amanda úgy döntött, hogy ettől kezdve a szakmai céljaira koncentrál. A csereprogram erre kitűnő lehetőséget kínált.

Lucius a bőröndért nyúlt, bevitte a lakásba, és letette a szoba közepén álló kanapé mellé.

Amanda lassan követte a férfit. A tekintete körbejárta a kicsi, de praktikus berendezett lakást. A nappaliban egy bézs színű kanapé és egy fotel kapott helyet, egy lábakon álló tévé, valamint a konyhasarok. Amanda tett néhány lépést egy félig nyitott ajtó felé, amelyen át a hálószobába láthatott. Többre nincs is szüksége az itt-tartózkodása alatt.

– Már többször eltűnődtem rajta, az igazgatóság hol helyezi el a vendégeket – szólalt meg Lucius.
– Valami ilyesmire számítottam.

– Nekem tökéletesen megfelel. Atlantában sem futja sokkal többre. – Amanda a táskáját a konyhaszekrényre tette. – Remélem, amúgy is több időt töltök majd a klinikán, mint itt. Köszönöm szépen, hogy felhozta a bőrdörmöt. Ha nekem kellett volna felcipelnem, most biztosan levegő után kapkodnék. Egyébként már alig várom, hogy együtt dolgozhassunk a klinikán.

Lucius kezét nyújtott.

– Örülök a találkozásnak.

Amanda megérintette a férfi ujjait, és hirtelen bizsergés futott végig rajta. Gyorsan visszahúzta a kezét.

– Én... ööö... Mint mondtam, alig várom a közös munkát. Fantasztikus dolgokat hallottam magáról.

Lucius halkán felnevetett.

– Remélem, nem hisz el mindent, amit az újságokban olvas.

Amanda a lakás ajtajához ment. Sürgős szüksége volt arra, hogy egyedül maradjon, és megnyugodjon egy kicsit. Teljesen kibillentette a lelki nyugalmából az iménti futó érintés.

– Még egyszer nagyon szépen köszönöm.

– Viszlát, Ms. ...

– Longstreet.

– Ms. Longstreet. Érezze jól magát Sydney-ben! – mondta Lucius, és behúzta maga mögött az ajtót.

Valami megmagyarázhatatlan oknál fogva Amandának úgy tűnt, mintha hirtelen eltűnt volna minden elektromosság. Lerázta magáról ezt a furcsa érzést, és begurította a bőrdörmét a hálószobába. Ott egy franciaágyat látott éjjeliszekrényvel, balra tőle pedig egy ajtó vezetett a parányi fürdőszobába.

Visszatért a nappaliba. A kipakolás várhat, előbb találnia kell egy szupermarketet, ahol bevásárolhat. Aztán lezuhanyozik, és ágyba bújlik. Holnap lesz az első napja a klinikán.

Vajon találkozni fog Luciusszal?

Mindegy. Végül is nem azért jött ide, hogy dr. Westet bálványozza. Még akkor sem, ha elképesztően vonzó mélyen ülő szemével, szexi mosolyával és markáns állával.

Kirri mesélte, milyen briliáns elme, és minden, amit Amanda olvasott róla, csak megerősítette ezt. Ráadásul fantasztikus pasi.

De elég az ilyen gondolatokból! Még sok a dolga.

A konyhaszekrényen egy jegyzetfüzet hevert. Amanda hálásan konstataulta, hogy felsorolja a környéken található éttermeket, a legközelebbi élelmiszerboltot, mosodát, gyógyszertárat és néhány általános információt.

Most, hogy megérkezett a lakásba, már nem érezte magát olyan fáradtnak. A rövid szunyókálás után Lucius vállán készen állt egy kis felfedezésre és vásárlásra.

Mivel nem tudta, hogyan alakul az előtte álló hét, mindenképpen be kell szereznie valamit reggelire. Egész életében az a fajta volt, aki felkészül minden lehetséges helyzetre. A főiskolán sok barátja fordult hozzá, ha szükségük volt valamire.

Ez a tulajdonsága azonban nem tette Amandát kedveltté a mostohaapja előtt. Soha nem fogadta el őt. Soha nem volt elég jó neki. A család többi tagja azonban szerette őt.

Miután Amanda megmosta az arcát, és megfésülte a haját, átöltözött, majd feltett egy napszemüveget. Egy darabig ébren kell maradnia, hogy ráhangolódjon az itteni időzónára.

Az utcára kilépve nyugatra fordult, és végigment a fákkal szegélyezett sétányon. Hamarosan megtalálta a kis élelmiszerboltot, és megvásárolta a szükséges dolgokat. Friss zöldségért és gyümölcsért majd egy nagyobb szupermarketbe kell mennie.

Több műanyag zacskóval megrakodva végül elindult visszafelé. A lakásban letette a nehéz táskákat, és leheveredett a kanapéra, hogy rövid ideig pihenjen, mielőtt a romlandó élelmiszert a hűtőbe teszi. Minden más várhat. Aztán vesz egy forró zuhanyt, és bebújik a takaró alá.

2. FEJEZET

Három nappal később, miközben Lucius végigsétált a folyosón a kezelőhelyiség felé, Amanda Longstreet járt a fejében. A lány gyakrabban bukkant fel a gondolataiban, mint szerette volna. Valamiért erős benyomást tett rá rövid találkozásuk során. Most azonban a betegére kellene koncentrálnia. Ez a nő már három éve próbál teherbe esni. Eddig sikertelenül.

A meddőségi orvoslás specialistájaként Lucius a hasonló esetekért élt. Kizárólag olyan nőket kezelt, akiknek vagy a teherbe eséssel, vagy a baba kihordásával voltak gondjaik.

Lucius fontosnak tartotta, hogy elbeszélgessen a pácienseivel, tevékenysége ne csupán a tényleges kezelésekre korlátozódjon. Ezek a nők gyakran idegesek és szorongóak voltak, ami befolyásolta a mesterséges megtermékenyítés sikerét is. Tapasztalatai szerint minél nyugodtabb és magabiztosabb egy nő, annál nagyobb az esélye a fogantatásnak.

Amikor belépett a helyiségbe, a beteg már a kezelőágyon feküdt. A férfi mosolyogva odalépett hozzá. A mütősnője, Lucy éppen a szükséges műszereket készítette elő. És még valaki tartózkodott a helyiségben. Amikor Lucius jobban megnézte, a mosolya kissé elhalványult.

Amanda.

A lány üdvözölte.

Mégis mit keres itt? Amennyire ő tudja, szülész nő. Tehát a szülészetten kellene lennie.

Lucius odabiccentett neki, majd figyelmét a betegre, Nancy Davisre fordította.

Futólag megérintette az asszony kezét.

– Hogy van?

– Jól, csak egy kicsit ideges vagyok, ennyi az egész.

Lucius a férjet is üdvözölte, aki meghúzódott a sarokban.

Nancy elkeseredett hangon hozzátette:

– Ezúttal muszáj, hogy sikerüljön!

– Teljesen megértem. Tudom, hogy már kétszer is átélte ezt, de nem kell aggódnia. Szeretnék valami újat kipróbálni ezzel a mostani kezeléssel. A laborban szép sikereket értem el velem, úgyhogy elég optimista vagyok. Szóval ezúttal nemcsak remélni fogjuk, hogy működik, hanem hiszünk is benne.

Az asszony halványan elmosolyodott.

– Annyira szeretném, dr. West!

– Bevette a gyógyszereit? – érdeklődött Lucius.

– Igen.

Még Luciusnak is sok pénz volt negyvenezer dollár vagy még több egy-egy mesterséges megtermékenyítésért, hát még a betegeknek! Sokan minden pénzüket erre szánták.

– Mindjárt kezdjük. Csak gyorsan fertőtlenítem a kezemet.

Elhagyta a helyiséget, majd nem sokkal később visszatért.

Amanda, aki a beteg fejénél állt, halkán beszélt az asszonyhoz.

Nancy halkán felnevetett. Amanda nyilvánvalóan valami vicceset mondott. Az aggodalom, amit korábban látott a páciense szemében, eltűnt.

Ennél az eljárásnál kulcsfontosságú, hogy a páciens nyugodt legyen. Valami megmagyarázhatatlan oknál fogva nagyobb a fogamzás valószínűsége, ha a nők nem akarnak görcsösen teherbe esni, hanem egyszerűen elengedik magukat. És Amanda most segített ebben.

Lucius leült a székre, és a kezelőágy végéhez gurult.

– Minden egyes lépést elmagyarázok. És kérem, szóljon, ha rosszul érzi magát!

– Rendben – válaszolta Nancy kissé bizonytalanul.

– Az egész nem tart tovább néhány percnél. Utána hagyjuk pihenni egy kicsit.

A férj odament, és megszorította a felesége kezét.

– Mint legutóbb? – kérdezte Nancy.

– Igen, pontosan. – Lucius kivette az embriókat tartalmazó hosszú, hajlékony csövet az eszközből, amelyet Lucy adott oda. Ha minden jól megy, a párnak hamarosan gyermeke lesz. – Lehet, hogy ezúttal kicsit más érzés lesz, mint legutóbb. Az embriók még nem érték el a testhőmérsékletet. Azt akarom, hogy a teste melegítse fel őket a saját természetes hőmérsékletére.

Amanda jól hallhatóan levegő után kapott, amikor Lucius mögé lépett, ami pár pillanatra elterelte a férfi figyelmét. Rögtön ezután azonban ismét a feladatra összpontosított. Elfelejtett mindent maga körül, és csak arra koncentrált, hogy pontosan a megfelelő helyre helyezze be az embriókat. Nem sokkal később végzett, hátratolta a székét, és Nancyre nézett.

– Most hagyjuk pihenni körülbelül fél órát. Ne feledje, hogy a következő egy hétben előfordulhat, hogy érzékeny lesz a melle, puffadás, görcsök vagy székrekedés jelentkezik! Két hét múlva szeretném újra látni, hogy megcsináljuk a terhességi tesztet.

– Köszönöm, dr. West.

Nancy reménykedő mosollyal nézett a férjére.

Lucius kiment, hogy levegye a kesztyűjét és a köpenyét. Ekkor kinyílt az ajtó, és Amanda lépett oda hozzá.

– Longstreet nővér.

– Üdvözlöm, dr. West.

A lány hangja majdnem olyan hűvös volt, mint Luciusé.

– Hogy sikerült beilleszkednie a klinikán?

– Nagyon jól. Már sok kedves embert megismertem.

Amanda is megszabadult a steril ruháitól.

– Örülök neki.

Lucius sarkon fordult, hogy távozzon.

– Szánna rám egy percet az idejéből? – kérdezte Amanda. – Lenne még néhány kérdésem a beavatkozással kapcsolatban.

– Éspedig?

– Amennyire tudom, a szokásos eljárás az, hogy az embriókat nem használják fel, amíg el nem érik a testhőmérsékletet. Szóval kíváncsi lennék, miért változtatott ezen.

Lucius szeme résnyire szűkült, és összeszorította az állkapcsát.

– Honnan ismeri a szokásos eljárást?

– Az elmúlt napokban elolvastam a klinikai kézikönyvét.

A férfi nem számított erre a válaszra.

– Látom, hogy nagyon alapos.

– Igyekszem.

Lucius válla megfeszült. A munkatársai soha nem kérdőjelezték meg a módszereit. A legtöbben zseniálisnak és sikeresnek tartották.

– Talán van valami aggálya az eljárással kapcsolatban?

– Nem, de szeretném megérteni az okokat. Mi van, ha az embriók a hőmérséklet miatt nem tapadnak meg? A párok túlságosan is sok pénzt és időt áldoznak erre a projektre ahhoz, hogy maga eltérjen a szokásos módszerektől, és a megérzéseire hallgasson.

Lucius ingerülten közelebb lépett.

– Még hogy a megérzéseimre hallgassak! Csak hogy tudja, már nagyon régóta alkalmazom ezt a fajta eljárást. Tudás és tapasztalat áll mögöttem, nem pedig megérzés. A párok egyetlen okból fordulnak hozzám: gyermeket szeretnének, és én gyakran teljesíteni tudom a kívánságukat.

Amanda villogó szemmel, kihívóan nézett rá.

– Nem állt szándékomban megsérteni az érzékenységet. Azért kérdeztem, hogy jobban megértsem a gondolatmenetét.

– Nekem nem úgy hangzott. Inkább úgy, mintha meg akarná kérdőjelezni az ítélőképességemet.

– Azért jöttem, hogy megismerjem az itteni eljárásokat a fogantatástól a születésig – felelte Amanda. – Ez minden.

– Nagyra értékelem, de ha megkérdőjelezi a kompetenciámat, akkor ez a csereprogram nem biztos, hogy jól fog elsülni – vágta rá Lucius.

Ez az ő klinikája, és nem tűri, hogy bárki, legkevesbé egy meghívott vendég, kétségbe vonja a döntései helyességét.

– Sajnálom, ha felbosszantottam, és megértem az álláspontját, doktor úr. De semmit sem fogok tanulni a csereprogram ideje alatt, ha nem kérdezhetek.

– Természetesen feltehet kérdéseket. Ám semmiképpen sem szabad megtennie, hogy a beteg jelenlétében hangot ad a kételyeinek, vagy arra céloz, hogy esetleg rosszul csináltam valamit.

Ms. Longstreet mindenestre bátor teremtés, gondolta magában Lucius.

– A nagy „babasuttogó”... – Amanda ironikusan idézőjeleket rajzolt az ujjáival. – Szóval nem szükséges kifejteni a módszereit, és ha valami szokatlant tesz, nem tartozik magyarázattal senkinek? Így értsem?

Lucius most már igazán kezdett dühbe gurulni. Lépett egyet Amanda felé. A lány nem hátrált meg, és ezért kénytelen-kelletlen elismeréssel adózott neki.

– Azt hiszem, fején találta a szöveget.

Amanda kihúzta magát, bár így is csak a férfi válláig ért, és közelebb lépett.

– Elnézést, doktor úr, de ahonnan én jövök, ott a nővérek, a szülésznők és az orvosok partnerek. Mindannyian ugyanazért a célért dolgozunk. Megengedett, hogy megkérdezzük, mit tesznek, mert ez a betegek érdeke. Az orvosok egójának háttérbe kell szorulnia.

Lucius elkeskenyülő szájjal, komoran bámult a lányra.

– Biztosíthatom, hogy a betegek érdeke mindig az első.

– Nagyszerű. Akkor miért zavarja, ha valaki megkérdőjelezi, amit csinál?

Lucius dühe egy kicsit csillapodott.

– Talán a hangneme miatt.

– Nem voltam tudatában annak, hogy agresszív hangot ütöttem volna meg.

– Azt hiszem, ez a beszélgetés sehová sem vezet. És most dolgom van.

Lucius öles léptekkel elindult a folyosón az irodája felé. Hogy merészelt Amanda bejönni a kezelőbe, hogy aztán keresztkérdéseket tegyen fel neki? Mégis kinek képzelet magát?

Megrázta a fejét. Még elképesztőbb, hogy a lány ennek ellenére lenyűgözi.

Egy órával később Luciusnak még mindig az Amandával folytatott heves szóváltáson járt az esze. Talán túlságosan goromba volt, de a lány kérdései az apjára emlékeztették, aki folyton magyarázatot kért tőle mindenre. Olyan gyakran kérdőjelezte meg a döntéseit, hogy Lucius gyakran még utólag is kételkedett magában.

Mivel az apja egy ideje az öregek otthonában élt, erre már régóta nem került sor. Lucius azt hitte, már nem olyan érzékeny, de úgy látszik, nem kellett több egy amerikai lánynál, hogy a korábbi határozatlansága újra előjöhön.

Az ő szakterületén dolgozó orvosoknak magabiztosaknak kell lenniük, mert gyakran éri őket csalódás. Lucius azokból az izgalmas és örömteli pillanatokból élt, amikor egy nő teherbe esett. Ezekből merített erőt, amikor közölnie kellett egy párral, hogy a mesterséges megtermékenyítés nem sikerült. Kimondottan élvezte azokat a napokat, amikor ott lehetett a szülőszobában, és láthatta, hogy az anyák meg az apák kezükbe veszik a régen várt babát.

A házasságkötése után azt tervezte, hogy egyszer saját gyermekei is lesznek. Akkoriban még fiatal volt, és azt hitte, hogy bőven van ideje. A klinika éppen csak megnyílt, és máris komoly sikereket aratott. Minden erejével belevetette magát a munkába, és azt gondolta, hogy a felesége boldog. Ő azonban egyre inkább nehezményezte a hosszú munkanapokat.

Melanie túl gyakran volt egyedül. Persze élvezte az orvosfeleség társadalmi státuszát, hogy a férje a meddőségi kezelések egyik sztárja. Lucius azt hitte, hogy egy ideig meg is elégszik ennyivel, de alábecsülte a helyzet súlyosságát. Melanie rettenetesen magányos volt.

Amikor Lucius végül megpróbált tenni valamit, és kevesebbet dolgozni, már késő volt. A felesége a fejéhez vágta, sokkal jobban érdekelt, hogy másoknak gyereke szülessen, mint hogy ők igazi család legyenek.

Melanie elvesztése nem érintette olyan érzékenyen Luciust, mint számított rá. Tehát utólag egyet kellett értenie a feleségével. Ő inkább a klinikával volt házas, mint vele. Miután a nő elhagyta, Luciusnak voltak futó kalandjai, de mindig ügyelt arra, hogy ezek a kapcsolatok alkalmiak maradjanak. Tanult a hibájából, és eltökélte, hogy nem ismétli meg.

Sem annak idején nem volt, sem most nincs elég ideje feleségre és családra. Persze szüksége lett volna valakire, aki megérti a munkája fontosságát, és nem ragaszkodik hozzá, hogy mindig a figyelmének középpontjában legyen. Ilyen nővel azonban még nem találkozott.

Amanda még mindig nem tudta, mi ment félre közte és Lucius között. Nem gondolta volna, hogy itt, Ausztráliában kérdéseket feltenni egyet jelent azzal, hogy átlépi a szakmai határokat. Pedig ő csak azt szerette volna tudni, hogy a férfi miért nem követte a szokásos eljárást.

Úgy tűnik, ismét megtörtént, ami már többször is. Egy újabb férfi érezte úgy, hogy sarokba szorította, megfélemlítette. Néhánykorábbi barátja azzal vádolta, hogy túl szigorú és kontrollmániás. Mert nem olyan volt, amilyenek ők szerették volna. Amint felvállalta a valódi természetét, mindenki talált valami kivetnivalót benne. És egyikük sem volt különösebben tapintatos ennek megfogalmazásában.

A legutóbbi barátjával történt szakítás után úgy döntött, lemond róla, hogy megtalálja az igazit, férjhez menjen és családot alapítson. Ehelyett minden energiáját a karrierjére akarta fordítani. A csereprogram is ennek része volt. A *Harborside*-ban töltött idő fontos ugródeszka lehet, hogy odahaza a klinikán vezető szülésznő legyen.

Ám ehhez valahogyan javítani kellene a viszonyt Luciusszal.

Amanda nem kételkedett abban, hogy a férfi tehetséges és elhivatott orvos. De honnan tudhatta volna, hogy a kezelési módszereivel kapcsolatos kérdések tabunak számítanak? Próbálta lerázni magáról ezeket a gondolatokat. Elhatározta, hogy az ittléte alatt igyekszik minél többet tanulni, és minél több értékes tapasztalatot szerezni – és lehetőleg kerüli ezt az arrogáns férfit.

Miután Lucius dühösen otthagyta, Amanda visszatért a szülészetre. Ott csatlakozott egy szülésznőhöz, akivel még az első nap találkozott a klinikán. Luciuson kívül minden kolléga nagyon kedves volt, és szívesen válaszolt a kérdéseire. Ha pedig nem tudták azonnal a választ, igyekeztek kideríteni.

Hazafelé tartva a lakására azonban Amanda rájött, hogy a Luciusszal való vitája még mindig zavarja.

Kirri elbűvölő személyiség volt, és Amanda nem is gondolta volna, hogy gondja lesz a bátyjával. Lucius megjegyzésén, miszerint a csereprogram nem biztos, hogy működik, Amanda valósággal megdöbbsent. Egyáltalán nem tetszett neki, hogy megfenyegették. Az itt töltött időszak pluszpont az önéletrajzában. A férfi célzása, hogy esetleg visszaküldi őt Atlantába, megijesztette.

Meg kell találnia a módját, hogy helyrehozza a dolgokat. Alszik rá egyet, alaposan átgondolja a történeteket, és kitalálja, miként vehetné rá a férfit arra, hogy a jövőben békén hagyja.

Amanda felment a lakásába. Korábban vásárolt néhány dolgot a közeli áruházban, hogy egy kicsit otthonosabbá tegye. A dohányzóasztalon most egy váza állt virággal, és a kanapéra is vett két sárga párnát. Ettől máris sokkal meghittebbnek tűnt a kis lakás.

Amikor másnap reggel felkelt, elhatározta, hogy minél előbb beszél Luciusszal. Egész éjjel ébren forgolódott az ágyában, és gondolatban végigjátszotta, mit akar mondani neki. Mindenképpen helyre kell állítania a jó viszonyt.

Amint Amandának adódott egy szabad perce a klinikán, megkereste a férfit. Nem találta az irodájában. Ezért megnézte az asztali naptárát, de nem volt semmi bejegyzés. Végül valaki azt javasolta, hogy nézze meg az újszülöttszályon.

Bár nemigen tudta elképzelni, hogy Lucius mit keresne ott, Amanda mégis odament.

Meglepetésére valóban ott találta. Egy hintaszékben ült, karjában egy alvó újszülöttemel.

Amanda lélegzete elakadt. Valósággal elolvadt a látványtól, ahogy ez a nagydarab férfi annyi gyöngédséggel ringatta a pici babát. Soha nem látta még ilyen nyugodtnak. Mintha a világon semmi gondja nem lenne.

Ez a férfi és akivel tegnap vitatkozott, mintha két különböző ember lenne.

Amanda megbabonázva állt az ajtóban, míg egy nővér el nem ment mellette, és meg nem törte a varázst.

Akkor beljebb lépett.

– Dr. West... Lucius?

A férfi futólag felpillantott.

Biztosan jó apa lenne, villant át önkéntelenül Amanda agyán. De most egyáltalán nincs szüksége ilyen gondolatokra.

– Igen, Longstreet nővér?

– Én... ööö... Ráér egy kicsit?

– Húsz perc múlva a kezelőbe megyek.

Amanda tétovázott. Ez most egy nem volt? De nem akarta ilyen gyorsan beismerni a vereséget.

– Meghívhatom esetleg egy kávéra?

– Elnézést, de ebben a napszakban nem iszom kávé.

Lucius nem könnyíti meg a dolgát.

– Akkor egy üdítőre?

Az egyik baba sírni kezdett.

– Amint látja, most nem érek rá. Miről szeretne beszélni velem?

Amanda a kezét görcsösen összekulcsolva tett még egy lépést.

– Nagyon fontos lenne számomra, ha beszélhetnénk a tegnapi napról.

Lucius a fejével az egyik kiságyra bökött.

– Fogja meg azt a gyereket, és üljön le!

Amanda óvatosan felemelte az újszülöttet. Letelepedett a hintaszékbe Luciusszal szemben. Magához ölelte a kisfiút, gyengéden ringatta, és halk hangon beszélt hozzá, amíg meg nem nyugodott.

– Úgy tűnik, tud bánni a babákkal – jegyezte meg Lucius.

Az elismerő hang jólesett Amandának.

– Már sok újszülöttet tartottam a karomban. Ráadásul van egy unokaöcsém és egy unokahúgom is.

Lucius arcán árnyék suhant át, de gyorsan eltűnt. Remek, szóval most megint valami rosszat mondott, gondolta Amanda.

– Azt hittem, a csecsemők itt az anyjokkal vannak – jegyezte meg.

– A legtöbbjük igen, de mi befogadunk nem kívánt gyerekeket is. Az anyák biztonságban itt hagyhatják őket. Aztán vannak olyan babák is, akiknek az anyja most piheni ki a nehéz szülést.

– Úgy látom, maga is ért a kicsikhez – jegyezte meg Amanda.

– Köszönöm. Itt könnyű megszabadulni a stressztől.

– Dr. West, szeretnék elnézést kérni a tegnapi összeszólalásunk miatt. Nem állt szándékomban aláásni a tekintélyét. És nem akartam megkérdőjelezni a kompetenciáját egy beteg előtt. Sajnálom, ha ezt a benyomást keltettem.

– Nagyra értékelem a bocsánatkérését, de miután átgondoltam a dolgot, arra a következtetésre jutottam, hogy talán egy kicsit túlreagáltam a dolgot.

Amanda meglepődött. Erre nem számított.

Lucius folytatta:

– Egy olyan ember nevelt fel, aki állandóan megkérdőjelezett mindent, amit tettem. Emiatt talán egy kicsit túlérzékeny vagyok.

Komorán összevonta a szemöldökét.

– Köszönöm, hogy ezt elmondta – felelte Amanda. – Most már értem a reakcióját. Ez a csereprogram nagyon fontos számomra, szeretném, ha jól sikerülne.

– Miért?

Amanda egy kicsit habozott.

– Komoly lehetőség számomra, hogy otthon majd előléptessenek. Az, hogy itt vagyok,

tapasztalatokat szerezhettek, és megtanulhatom, miként és miért csinálnak bizonyos dolgokat, mindenképpen pozitívan hat a karrieremre. Bármilyen nagyképűen hangzik is, segíteni akarok a nőknek a gyermekvállalásban.

– Ebben egyetértünk.

Ebben a pillanatban egy nővér dugta be a fejét az ajtón.

– Dr. West, mindent előkészítettünk a beavatkozásra.

– Máris jövök. – Lucius lassan felállt, és óvatosan a kiságyba tette a babát. Aztán Amandára nézett. – Gondoskodom róla, hogy itt annyit tanulhasson, amennyit csak akar. És szívesen válaszolok minden kérdésére.

– Köszönöm. Nagyon örülök neki.

A férfi gyakorlott mozdulattal elvette Amandától a babát, és őt is visszatette a kiságyába.

Amikor a lány felállt, Lucius kezet nyújtott neki.

– Megegyeztünk?

A lány bólintott, és ugyanúgy, mint amikor először fogtak kezet, most is mintha áramütés futott volna végig rajta.

Lucius elindult kifelé.

– Viszlát.

A válla fölött még egyszer rámosolygott a lányra.

Amanda kissé zavartan hátramaradt. A férfi egyszer dühös rá, aztán ismét megértő és kedves. Igazi kihívás jelent számára.

De Amanda szerette a kihívásokat. Különösen, ha ilyen jóképűek.

Másnap délután Amanda felkészült arra, hogy segédkezzen egy szülésnél. Ennél az asszonynál a második megtermékenyítés bizonyult sikeresnek. Először elvetélt az első trimeszterben. Most a leendő szülők egyszerre voltak lelkesek és izgatottak.

Amanda a tabletjén gyorsan átnézte az anya betegdokumentációját. Megnyugtató volt, amit látott.

A gyermek születése – ha minden a tervek szerint zajlik – boldogság a szülőknek, de az egészségügyi személyzet számára is megrendítő élmény. Egy új kis ember világrajövele annyi erőfeszítés után nagyon különlegessé teszi ezeket a pillanatokat.

Amanda felvette a műtösköpenyt, és felhúzta a kesztyűt, miközben az anya zihálva a szülőágyra támaszkodott. Dr. Leah Johannsson volt a szülést levezető orvos. A negyvenes évei közepén járó, halk hangú, barna szemű, filigrán nő nagyon népszerű volt a betegek körében.

Az osztályos nővér elmondta Amandának, hogy a szüléssel kapcsolatban vannak bizonyos aggodalmak. Az anya már elvesztett egy babát, az elmúlt három hónapot szigorú ágynyugalomban, az utolsó két hetet pedig kórházban töltötte, hogy megelőzzék a koraszülést.

Amanda odalépett az asszonyhoz, és rámosolygott.

– Amanda Longstreet vagyok, szülésznő, az Egyesült Államokból jöttem, és egy csereprogram keretében tartózkodom itt. Megtiszteltetés számomra, hogy végigkísérhetem a szülését. Alig várom, hogy megismerjem a babájukat.

– Én is nagyon várom Aleaset – nézett rá az anya kimerülten, de boldogan.

– Milyen szép név.

– Szerintem Aleaset úgy döntött, itt az ideje, hogy találkozzon a szüleivel.

Amanda a férjére nézett, aki mellette állt, és fogta a kezét. Hamarosan jött a következő fájás, és Amanda hátrébb lépett, hogy helyet engedjen dr. Johannssonnak.

– A következő összehúzóráskor már nyomhat – mondta a doktornő kedvesen, majd az anya hátára tette a kezét: – Próbáljon meg várni egy kicsit, és lélegezzen nyugodtan! – Néhány feszültséggel teli másodperc után ismét megszólalt: – Most pihegjen szaporán, és nyomjon!

A kis Aleaset szép lassan világra jött, miközben az anyja egyszerre nyögött és nevetett.

Amanda egy pillantást vetett a babára, és a szíve kihagyott egy ütemet. Valami nem stimmel. Az újszülött kék volt, ernyedt, és nem lélegzett.

Dr. Johannsson nyugodtan mondta:

– Segítségre van szükségem.

Elvágta a köldökszínórt, és a babát átadta Amandának. Az anya erősen vérzett.

Amanda az inkubátorhoz sietett, és megnyomta a falon a vészhívót, hogy további segítséget kérjen. Betette a babát az inkubátorba, megtörölgette, és az ujjával stimulálni kezdte a kicsit. Aztán hagyta, hogy a nedves törülőkendő a padlóra hulljon, és megütögette a baba talpát, abban a reményben, hogy felsír.

Semmi.

Két ujjával ellenőrizte a pulzust, és látta, hogy időközben többen is bejöttek a szülőszobába.

A pulzus száz alatt maradt, és a baba még mindig nem adott ki hangot. Amanda már éppen az oxigénmaszkért nyúlt volna, amikor egy nagy kéz máris az újszülött arcára tette azt.

Amanda felnézett, és Luciust látta. A baba még mindig nem lélegzett. Szívmasszázsra van szükség.

– Magáé az oxigénmaszk! – mondta a lány határozott hangon.

Meg sem várva Lucius válaszát, mindkét hüvelykujját a baba mellkasának közepére tette, és megnyomta.

– Én számolok – mondta Luciusnak. – Egy, kettő, három – számolt, akárcsak egy keringő ütemére tenné. – Lélegezz!

Lucius az oxigénmaszkot pumpálta.

– Egy, kettő, három. Lélegezz!

Egy percen át csinálták ezt. Aztán Amanda szüneteltette a szívmasszázszt, hogy ellenőrizze az életfunkciókat. A baba megmozdult. Amanda megkönnyebbülten felsóhajtott. Lucius levette az oxigénmaszkot a kicsi arcáról, aki hangosan felsírt.

Amanda rámosolygott Luciusra, és ő visszamosolygott.

– Szép munka, Amanda – mondta elismerően.

A lány bólintott, takaróba bugyolálta a babát, és sapkát adott az immár rózsás fejecskére. Aztán dr. Johannssonra nézett, aki még mindig az anyával volt elfoglalva. Amanda ismét ellenőrizte a gyermek életfunkcióit.

– Longstreet nővér, azt hiszem, az anyuka és az apuka most már látni szeretné a kislányát – szólalt meg dr. Johannsson.

Amanda mosolyogva vitte oda a babát az anyához, és a mellére tette, hogy a szülők néhány percig gyönyörködhessenek a kicsiben. Aztán az újszülött-intenzívosztályra kell vinnie, hogy ott megvizsgálják.

Az anya könnyes szemmel Luciusra nézett, és azt mondta:

– Köszönöm, dr. West.

A férfi még mindig a falnak támaszkodva állt.

– Szívesen.

Amanda figyelmesen szemügyre vette Luciust. Bár a férfi közönyösnek tűnt, látta, hogy könnybe lábadt a szeme.

3. FEJEZET

Lucius a tengerparton elterülő parkba sétált, ahol nagy volt a nyüzsgés. Ma tartották az éves klinikai pikniket. Minden családot meghívtak, akiknek a *Harborside*-ban teljesült az álmuk. Sokan eljöttek, hogy megmutassák a gyerekeiket, akikre olyan büszkék voltak. Lucius számára ez volt az év legszebb szakmai napja, és mindig nagyon várta. A kollégák is elhozták a családjukat.

A piknik után versenyeket rendeztek, például a legcukibb baba vagy a legszebb homokvár címért, valamint játékokat és bármi mást, amit a fesztiválbizottság kitalált. Végül a gyerekekről csoportkép készült, amelyet később kinagyítottak, és kiakasztottak a klinika előcsarnokában.

Mindenütt családokat lehetett látni. A felnőttek kis csoportokba verődve beszélgettek. Néhányan kisbabát tartottak a karjukban, míg mások a parton szaladgáló, nagyobb gyermekeiket figyelték. Lucius elégedettséget érzett, ugyanakkor meghatódott a látványtól.

Több szülő is odajött, hogy köszönetet mondjon. A férfi nem győzte hangsúlyozni, hogy egy gyermek világra jötte nemcsak az ő érdeme, hanem az egész csapaté, és persze a szülők maguk is megtettek mindent a siker érdekében.

Luciusnak hamarosan elege lett a hálálkodásból. Egyszerűen csak élvezni akarta a meleg, napsütéses időt a tengerparton a boldog emberekkel. Túlságosan ritkán nyílt erre lehetősége. Mindig a munkája volt az első, és a társasági események nem tartoztak a prioritásai közé.

Odasétált a füves területen felállított sátorhoz. Odabent hosszú asztal állt, a sátor előtt pedig egy másik, hogy az emberek ott ehessenek. Mindkettő színes terítővel volt letakarva. A klinika biztosította a harapnivalókat. A partiszerviz egyik munkatársa felügyelte a grillen sült húst és garnélarákat. A finom illatoktól összefutott a nyál Lucius szájában.

Látta, hogy a csapatából néhányan a sátorban vannak, köztük Amanda, aki két kolléganőjével beszélget egy sarokban. Vállát szabadon hagyó sárga nyári ruhát viselt. A szoknyarész enyhén lobogott a szélben. Nevetése Luciust a vasárnap reggelek templomi harangjára emlékeztette. Békesség áradt szét a lelkében. Ez a nő túlságosan is elbűvöli.

Az egyik kolléga Amanda vállára tette a kezét, és ő rámosolygott. Ez a baráti gesztus bosszantotta Luciust. Őrá a lány még soha nem nézett így... Talán nem is adott rá okot. De nem állt szándékában rágódni a dolgon. Azok az idők, amikor azon aggódott, hogy egy nő rámosolyog-e, vagy sem, már rég elmúltak. A munkája megadta neki azt az elégedettséget, amire szüksége volt az életben.

Amanda amúgy is csak néhány hétig lesz itt, és Luciust nem érdekelte egy rövid viszony. Ha mégis ilyesmire vágya, biztos, hogy nem a klinikán kezdene valakivel. A szakítás után ugyanis nagyon kellemetlenné válhat a munkahelyi légkör.

Ha valaha is komolyan fontolóra venné, hogy újra kapcsolatot kezdjen egy nővel, az együtt töltött idő kötetlen és rövid lenne. Ha randevúzni kezdett valakivel, már az elején világossá tette, hogy nem érdekli az „igaz szerelem”.

De nagyon is megértette, hogy a férfiak miért találják érdekesnek Amandát. Nincs vonzóbb egy magabiztos nőnél, aki pontosan tudja, mit akar. Erős személyiség, ami Luciusnak határozottan tetszett.

A volt felesége mindenben tőle függött, és ő képtelen volt megfelelni a klinikán vállalt kötelezettségei mellett Melanie érzelmi szükségleteinek.

Valaki a nevét kiáltotta, és amikor Lucius megfordult, elkapta Amanda tekintetét. Furcsa bizsergés futott végig rajta. A lány elmosolyodott, otthagya az embereket, akikkel eddig beszélgetett, hogy odamenjen hozzá.

- Meglep, hogy itt látom – mondta. – Azt hittem, egy ilyen rendezvény nem a maga világa.
- Miből gondolja?
- Valószínűleg Kirri miatt. Utalt rá, hogy a bátyja nem valami társaságkedvelő, mert túl merev. Ez úgy hangzott, mintha Amanda egyetértene Kirrivel.

– Mindig kimondja, ami az eszébe jut? – kérdezte Lucius. – Egyébként meg társaságkedvelő vagyok. – Felelte az állat. – Ha olyan a hangulatom.

Amanda nevetett.

– Jó tudni. És igen, mindig kimondom, amit gondolok. Másképp hogyan tanulhatnék meg bármit is?

– Pontosan mit tanult ma?

– Hogy maga az elutasító arckifejezése ellenére társaságkedvelő ember. – Amanda derűsen hozzátette: – Néha szabad mosolyogni is, doktor úr. Senki sem lesz rosszabb véleménnyel önről emiatt.

Bár tényleg falra tudna mászni ettől a nőtől, gondolta Lucius, de mégis elmosolyodott.

– Csak hogy tudja, ez itt történetesen a kedvenc rendezvényem. Jó látni, hogy a babákból aranyos kisgyerekek lettek.

Amanda körbehordozta a tekintetét a jelenlévőkön, mielőtt újra Luciusra nézett.

– Minden joga megvan a büszkeségre.

– Atlantában is van hasonló rendezvény? – kérdezte Lucius.

– Nincs, de javasolni fogom. Remek PR-alkalom – mondta Amanda. – És emellett a kollégáknak is lehetőségük nyílik, hogy lássák a munkájuk eredményét. Arról nem is beszélve, hogy remek szórakozás.

– Hé, Lucius! – A műtősnő, Lucy lépett be a sátorba. – Örülök, hogy eljöttél.

A férfi nevetett.

– Ezt sosem hagynám ki.

– Az étel mindjárt kész. Szeretnél előtte mondani pár szót?

– Miért nem te beszélsz? Én szívesebben elvegyülök a tömegben.

Lucy megfogta a karját.

– Tudod, hogy hallani akarnak tőled valamit. A legkevesebb, hogy üdvözlöd a megjelenteket.

Lucius Amandára nézett, aki várakozóan mosolygott rá.

– Rendben.

Nem sokkal később, amikor már mindenki megérkezett, Lucius szívélyesen köszöntötte az egybegyűlteket, kellemes napot és jó szórakozást kívánt nekik.

Miután befejezte, Lucy előrelépett.

– Most még el kell készítenünk a csoportképet a gyerekekről, aztán kezdetünk enni.

Lucius sietve hátrább lépett.

– Nagyon inspiráló beszéd volt, dr. West – mondta Amanda mosolyogva.

– Rövid és velős.

– Nem szeret a reflektorfényben állni, ugye?

– Nem, nem különösebben. Kér valamit enni? – érdeklődött Lucius.

– Feltétlen, mert mindjárt éhen halok.

– Akkor jöjjön, hogy kapjunk a grillezett húsból, mielőtt elfogy.

Odavezette a lányt az asztalhoz, és elkezdtek megpakolni a papírtányérokat.

Amanda ránézett.

– Van valaki, akivel el szeretné fogyasztani?

– Nincs. Azt reméltem, hogy társaságot nyújt nekem.

Lucius maga is meglepődött a válaszában, de tényleg jobban meg akarta ismerni Amandát.

– A törölközőm ott van hátul. – A lány part felé mutatott. – Az, amelyik úgy néz ki, mint az ausztrál zászló.

– Most miért nem vagyok meglepve?

Amanda nevetett.

– Tegnap vettem, mert tudtam, hogy ma szükségem lesz rá. Szuvenírnek is remek.

– Persze.

– Ha odaviszi a tányéromat, akkor én szerzek valami italt. Mit szeretne?

– Egy limonádé jólesne.

– Mindjárt jövök.

Amanda mosolyogva elsietett.

Lucius is elmosolyodott. Inkább komoly típus volt, de a lánynak sikerült felderítenie.

Lucy és néhány másik kolléga, akik szintén csatlakoztak hozzájuk, kiterítették melléjük a törölközőket és takarókat. Lucius egyfelől nagyon örült a figyelemelterelésnek, másfelől viszont sajnálta, hogy már nem élvezheti Amanda osztatlan figyelmét.

– Amanda – szólalt meg Lucy –, már egy hete itt vagy, hogy tetszik Ausztrália? És a klinikánk meg a lakásod?

– Szeretem Ausztráliát. Mindenki nagyon kedves hozzám. – Amanda alig észrevehetően Luciusra hunyorított. Egy kis emlékeztető, hogy a dolgok nem mentek mindig simán közöttük? – Nagyon szeretek a klinikán dolgozni. Egészen egyedülálló az itt folyó munka.

Luciusnak tetszett Amanda déli akcentusa. Vajon erősebb, amikor izgatott? A gondolattól félrenyelte a falatot. Amikor hirtelen minden tekintet rászegeződött, kurtán megköszörülte a torkát.

Amanda folytatta:

– A lakásom szép. Találtam egy kis élelmiszerboltot a közelben, és egy áruházat öt utcával arrébb. Csak kár, hogy még nem nyílt alkalmam körülnézni a városban. Holnapra egy kis városnézést tervezek, mint egy igazi turista. Szeretném megnézni a Sydney Harbour Bridge-t felülről, az Operaházat kívülről, aztán talán elmegyek az állatkertbe is. Elvégre nem repülhetek haza anélkül, hogy ne látnék koalát. Olyan aranyosak!

Úgy beszélt, mint egy kislány, aki karácsonykor a kedvenc babájáról mesél. A munkájában elhivatott és módszeres, de olyan lelkesen beszélt a városnéző túráról, mint egy izgatott gyerek. Melyik az igazi Amanda, és miért vált ki belőle furcsa bizsergést, valahányszor a közelébe kerül?

– Látogasson el valamelyik kisebb állatkertbe, ahol kézbe is veheti őket – mondta az egyik kolléga.

Amanda csillogó szemmel előrehajolt.

– Megengedik? Tényleg?

Az ápoló bólintott.

– Persze. Van egy ilyen állatkert a várostól egy kicsit távolabb. Vonattal is oda lehet menni.

– Remek ötlet! A jövő hétvégén talán ellátogatok oda. Köszönöm. És szeretnék egyszer hajóra szállni, hogy lássam Sydney-t a vízről. Atlanta elég messze van a tengertől, most ki akarom használni, hogy a közelében vagyok. – Kinézett a tengerre. – Lehet, hogy még ma délután meg is teszem.

Luciusnak a nyelve hegyén volt, hogy felajánlja az idegenvezetést, de még időben visszafogta magát.

– Járt már a *Strand Arcade*-ben? – kérdezte Lucy.

– Mi az?

– Hatalmas bevásárlóközpont számtalan üzlettel. Már maga a viktoriánus épület is figyelemre méltó, de vásárolni is érdemes ott.

Lucius és a körükben lévő néhány férfi nevetett, és arcokat vágott.

Amanda bosszús pillantást vetett rájuk, mielőtt Luciusra nézett volna.

– Nem mindenki gondol állandóan a munkára.

Hirtelen döbbsent csend támadt, amit Amanda láthatóan nem értett. A kollégákat bizonyára meglepte ez a hangnem. Csak kevesen mertek viccelődni Luciuszal, vagy megkérdőjelezni az időbeosztását. Kivéve a húgát, de Kirri most nem volt itt.

Hogy a beszélgetést továbblendítse, Lucius megjegyezte:

– Szerintem is gyönyörű épület. Ha süt a nap, a színes üveglakok fantasztikusak.

A feszültség oldódott. Lucius azonban tudta, hogy a kollégái érdeklődve figyelik őt és Amandát. Rápillantott a lányra.

– Ugye tudja, hogy vannak más dolgok is a városban, amelyek nem annyira ismertek a turisták körében?